

skrevne mod Ministeriets Vilje. Her have vi igen et af disse Tilfælde, der viser sig, hver Gang Ministeriet skal til at skride til en lille Smule Handling, hver Gang Sløret løftes lidt. Det viser sig stadig, at det ærede Ministeriums gode Vilje ikke er parret med en Evne til at omsætte denne Vilje i Gerning.

Endelig er der det allersidste, at vi staa her og begynde paa Forhandlingen af vor Skattereform, uden at vi ane det allermindste om, hvad det ærede Ministerium vil paa dette Omraade. Den ærede Konseilspræsident sagde en Dag i forrige Uge, at Ministeriets Skatteforslag endnu ikke vare færdige. Det tvivler jeg heller ikke paa. Men selv om de ikke vare færdige, selv om det ikke var afgjort, hvor et eller andet Komma skulde staa eller hvor Prikken skulde sættes over i'et, maatte Reformen dog være saa vidt færdig, at det ærede Ministerium under Finanslovforhandlingen efter al den Anledning, der blev given, har maattet kunne give en Fremstilling af, hvad egentlig den af Ministeriet paatænkte Skattereform gaar ud paa. Naturligt vilde det have været, om det ærede Ministerium, da det jo vidste, at denne Forhandling var nær forestaaende, havde skyndt sig med at sætte Prikken over i'et, saa at vi allerede for nogle Dage siden kunde have haft den ærede Regerings Forslag liggende for os, saa at vi kunde have set, hvad den ærede Regering egentlig vil. Det er jo klart, at en Forhandling om de her foreliggende Forslag med den ærede Regering bliver meget vanskelig, naar vi ikke have nogen Adgang til i Enkelthederne at vide, hvad det er, det ærede Ministerium vil. Naturligvis ville vi jo nu under denne Forhandling her faa i store og brede Træk at vide, hvad det er, det ærede Ministerium tænker paa, men jeg skulde meget tvivle paa, om dette vil være tilstrækkeligt til, at en saadan Forhandling vil kunne føres med den fornødne Frugt. Den ærede Konseilspræsident mente, at vi vare bange for at se vor Skattereform drøftet. Mon ikke dette skulde være et Genskin fra den ærede Konseilspræsidents egen Frygt for at se sin Skattereform blive drøftet?

De Udtalelser, jeg før sigtede til, ere, som jeg sagde, fra forskellig Side blevne saaledes forstaaede, at vi ikke skulde ville forhandle med det ærede Ministerium. Det er selvfølgelig en fuldstændig Misforstaaelse. Det, vi havde ønsket paa dette Omraade, var, at det ærede Ministerium skulde have ladet være at forhandle med os, at

det ærede Ministerium skulde have ladet Sagen gaa sin Gang og ladet Folketing og Landsting finde hinanden ligesom de forskellige Partier i Skattekommissionen have fundet hinanden, ud fra den Betragtning, at ligesom der i Folketinget som i Skattekommissionen er et Højreparti og to Venstrepartier, der have fundet hinanden, saaledes genfinde vi i Landstinget ganske de selv samme Partier om end i et andet Forholdstal, saa at Sandsynligheden var for, at naar Sagen fik Lov til at udvikle sig i Ro, vilde ogsaa Landstinget og Folketinget kunne finde hinanden i denne Sag. Det var altsaa vort Ønske, at det ærede Ministerium skulde have holdt sig i Baggrunden under Forhandlingerne, men selvfølgelig kunde det ikke med en Tanke falde os ind, at vi vilde nægte at forhandle med det ærede Ministerium, naar det absolut vilde forhandle med os om disse Sager. Vi have jo intet som helst Middel til at forhindre de ærede Ministre i at tage Ordet, saa ofte de ville, og selvfølgelig ville vi besvare de Udtalelser, som fremkomme fra de ærede Ministre om denne Sag. Men i den Henseende vilde det selvfølgelig have været ønskeligt og i høj Grad frugtbringende for en eventuel Forhandling, om de ærede Ministre havde indtaget det Standpunkt at lade deres egen Skattereform hvile og havde valgt at stille sig i alt Fald i Princippet velvilligt til de Forslag, der ere fremkomne fra Skattekommissionen.

Det har nu ikke skullet være saaledes, og vi have jo intet Middel til at gøre det anderledes, men at vi skulde gaa saa vidt som det ærede Medlem for Fredensborg (J. Hage) mente, at vi skulde sige: Disse Skattelove eller ingen, er jo en Tale, hvis aandelige Værdi er vanskelig at fastsætte. Der er ikke faldet et eneste Ord fra vor Side gaaende i den Retning. Selvfølgelig ønske vi disse 4 Skattelove, hvis vi ikke kunne faa nogle, der ere endnu bedre. Jeg tvivler ganske vist paa, at der skulde kunne skrives nogle, der vare bedre, og tvivler i endnu højere Grad paa, at vi skulde kunne faa saadanne, men skulde det vise sig, at vi kunde faa Skattelove, der vare bedre end de her foreslaaede, ville vi naturligvis have dem, og vi ville arbejde alt, hvad vi kunne, for at faa dem. Navnlig ville vi ikke have nogle, der ere ringere. Vi sige ikke: Disse Skattelove eller ingen, vi sige altsaa ikke, at vi ikke ville forhandle om disse Skattelove. Vi gøre det ikke først og fremmest, fordi vi til fulde anerkende, at det høje Landsting ogsaa har Ret til at have sin Mening, og